

SKOVIR

LETO I. LJUBLJANA, DNE 10. MARCA 1928. ŠTEV. 4.
Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrtletno 15 Din itd. — Posamezna številka 3 Din.
Upravništvo in uredništvo: Ljubljana-Rožna dolina, Cesta II 18. — Ček. račun št. 10.995.

PRVI PREPIRČEK V ZAKONU

Ženka: «Kje sem jaz, revica, imela svojo glavo, ko sem se zaljubila v tebe...»

Možek: «Naslonjeno na mojih prsih...»

D.

LJUBLJANSKI POST

*Prebedasto: spet pišem naj
o plesih in o samomarih.
To postni naš je dirindaj
namesto boljšanja v pokori...*

*Najprej za kratek bom uvód
zakročil malo o vremenu,
o tem, da smo že vsi maród
s prehladom, nahodom, migreno.*

*Za vidni znak pokore, posta
nasul nam Peter je snegá
od Šmarne gore do morosta.
Priroda v strahu trepetá.*

*Po gasah se pretaka zós
in blato leze na vse kraje,
Ljubljánčan si vsekuje nos
zdravilne vneto srka čaje;*

*v soboto pa hiti na ples,
da se razgreje in zasúče;
v nedeljo kolne do nebes
zmešnjavo svoje vroče buče.*

*Ko vizitira prazne žepe,
v obupu žalosten omaga...
Za danes Janez, jutri Pepe
omaga zajčevsko in scaga.*

*V novinah kronika notira
le samomare in poboje...
Sloveča naša ta manira
še v skupščini ima heroje:*

*razbijali so si nosove
s pestmi kot vaški pretepači.
Metode te, sicer ne nove,
nov žig so dale čvrst Glavnjači.*

*Res, pust je v postu veš naš svet,
puščobe polna je Ljubljana.
Kdaj, pravite, bo boljše spet?
O tem pa drugič...*

Gašper Slana.

Tolažba.

Žid Abraham je sklenil, da se bo dal krstiti. Podal se je k rabinu in menil: «Gospod rabin, jaz bi se rad krstil.»

«Za božjo voljo, Abraham, če bi to vedel tvoj pokojni oče, bi se gotovo obrnil v grobu.»

«Nič ne de,» se je nasmehnil Abraham, «čez teden dni se bo dal krstiti tudi moj brat Mojzes. Tako se bo oče znova obrnil v grobu in zopet ležal pravilno.»

Razgovor v Glavnjači.

Demeter: «Ti, ki bolj bereš časopise, boš gotovo vedel, zakaj se beograjski zapori imenujejo Glavnjača.»

Marjan: «To bi ti pa že lahko bilo znano, dragi Demeter, saj so si poslanci pri skupščinski debati o Glavnjači prav nazorno s pestmi po glavah demonstrirali izvor te besede.»

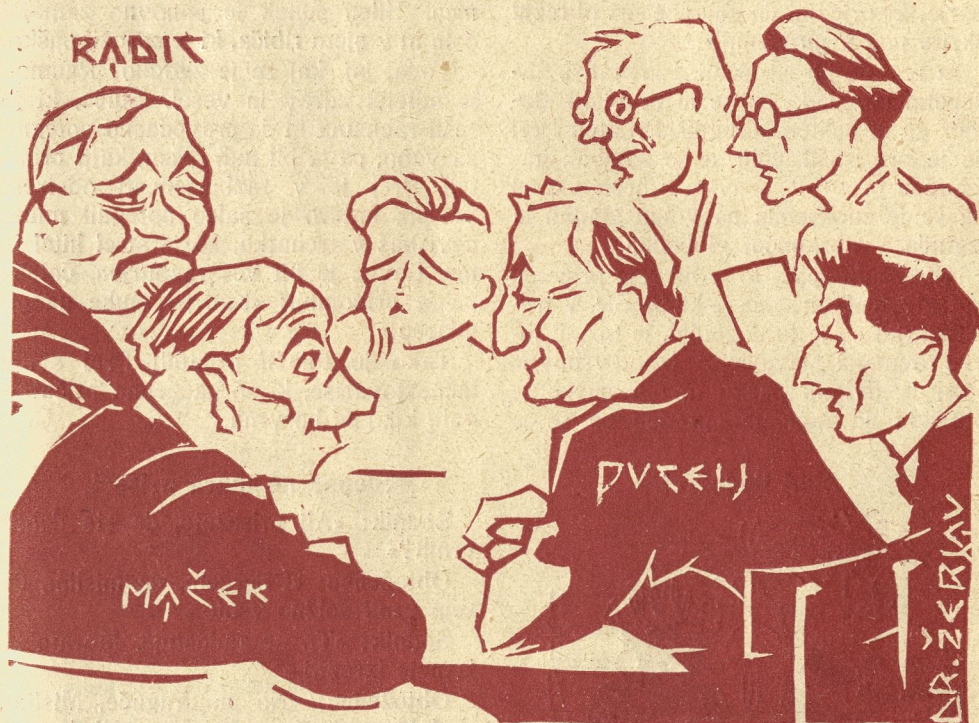
D.

Znižana naročnina.

Z današnjo številko smo znižali naročnino od 20 na 15 Din četrtletno itd. Posamezna številka pa stane odslej namesto štirih le 3 Din. To smo storili, da še bolj razširimo naš list, o katerega potrebij nam prihajajo zatrjevanja od vseh strani.

Starim naročnikom se znižana naročnina prav tako vračuna od današnje številke dalje.

Da čim bolj razširimo naš list, smo pripravljene vsem, ki se sedaj naroče nanj in takoj plačajo naročnino, poslati prve tri številke vsako le po 2 Din komad. To pa, seveda, samo, dokler je teh številk še kaj v zalogi. Kdor hoče torej imeti ves letnik, naj se požuri!

Ob zadnjem Radičevem predavanju so Ljubljčanani v kavarni «Union» občudovali idilo, katere mati je vsekakor proti svoji volji beograjska čaršija...

Lovska zgodba o divjem racmanu in sulcu

Prijatelj Prej je hud lovec in ribič, ki je s svojimi prepariranimi in zagovorjenimi šibrami ter ostrimi trnki že dosegel izredne uspehe. Lansko pomlad je z enim samim strelom sklatil iz sinjih višin kar dva divja goloba. V trenutku, ko je sprožil, sta se baš križala v zraku in srečna usoda je hotela, da je zaljubljeni par poginil naenkrat. Pa tudi pri racah ima izredno srečo. V letošnji seziji jih je ustrelil že več kakor sto, kaj šele vse drugo! Ujel je tudi precej sulcev, in sicer lepih, velikih, katere je izvlekel iz globočin zelene Ljubljance. Ker slavni član zelene bratovščine izvaja oba sporta naenkrat, namreč da strelja race in lovi sulce, so se racmani in sulci čutili prisiljeni, da stopijo v stike, se zvežejo v klub SR ter si nudijo skupno pomoč.

Bilo je izredno lepo zimsko popoldne. Sonce je prijetno sijalo na zimsko pokrajino in solnčni žarki so se to pot kopali celo v Ljubljanci, ki je v tem času

redko brez sive, goste megle. V tem krasnem dnevu je plaval po Ljubljanci precej obložen čoln in nosil lovca, dremajočega pri gašperčku, in čolnarja, ki je na gašperčku kuhal hrenovke. Da bi ne prepodila divjih rac, čolnar ni veslal, ampak prepustil čoln samemu toku. Na robu čolna je bila pritrjena ribnica, raz katere je visela in se vlekla za čolnom kakih 30 metrov dolga vrvica. Na vrvi pa je visela vaba, štirje dolgi mastni piškurji, med katerimi so tičali strupeno ostri trnki, namenjeni staremu sulcu, ki gospodari že več let v globočinah blizu Lipovca.

Vse je bilo prijetno, le divjih rac je bilo pre malo, tako da je naš znanec že mislil, da ta dan sploh ne pride do strela, in dremajoč je premišljal, kako se bo oprostil pri prijateljih, katere je povabil na lovsko večerjo.

Čoln je polagoma drčal, ribič je dremaal, čolnar pa kuhal hrenovke in nestrpno opazoval, kdaj bo opazil na vodni

gladini ali race ali pa one značilne kolo-
barje, ki pričajo, da so race pri obrežju
skrite pod grmovjem.

In res, že jih je opazil. Parkrat je za-
šepetal lovcu, ki pa se ni prebudil, do-
kler ga ni pošteno dregnil. Prijatelj Prej
se je prestrašil, čoln se je zazibal, ga-
šperček prevrnil, ponvica s hrenovkami
pa se je zaokrenila na vodni gladini in
izginila v neskončni globočini.

Ali, vražji spak, to je bil šele pričetek
katastrofe, izvirajoče iz kluba SR. V tren-
utku, ko se je to dogodilo, je opazil lov-
vec racmana, plavajočega izpod vrbovja.
Prej je dvignil puško, muha puške je
obtičala na racmanu, pređen pa se je

zakrivil prst desnice, se je skrivila rib-
nica. Silen sunek je ponovno zamajal
čoln in v njem ribiča, ki je sprožil puško.

Toda, joj, kaj se je zgodilo! Racman
je odletel zdrav in vesel. Sulec, ki je
rešil racmana in še pravočasno potegnil
za vabo, pa je bil tudi rešen, kajti prija-
telj Prej je v razburjenosti odstrelil
vrvico, katero je sulec potegnil mimo
cevi baš v trenutku, ko je strel hitel iz
nje. Lovec je bil ves razburjen, čolnar
pa je pripomnil: «Kar tri muhe na en
udarec!»

Tako je tolažil prijatelj Prej svoje
lačne tovariše, ki so ga željno pričako-
vali, kdaj se bo vrnil. G.

Med ljudožrci.

Zamorski poglavar: «Prinesi mi za spre-
membo še malo črnega!»

Strežaj: «Piva ali mesa?»

Hlače znajo plavati.

Bolte se je nekega dne slekel ob Savi,
da se koplje. Obleko je zložil za neki
grm in začel previdno tipati po vodi, ker
siromak ni znal plavati.

Nenadoma je zapihal močen veter ter
mu vrgel hlače daleč v vodo. Ves raz-
očaran je gledal Bolte za komadom svo-
je obleke in vzdihoval: «Ah, hlače znajo
plavati, jaz pa ne...» D.

Slepar ne mara priseči.

Sodnik: «Ali prisežete, da ste denar
vrnili?»

Obtoženec: «Prisežem, da mislim, da
sem vrnil dolžno vsoto.»

Sodnik: «To ne zadostuje, Morate se
jasneje izraziti.»

Obtoženec: «No! pa drugače. Mislim,
da lahko prisežem, da sem vrnil denar.»

Sodnik: «Ne, ne, vi prisezite, ali ste
denar vrnili ali ne!»

Obtoženec: «To, pa to. Jaz prisežem,
da sem denar vrnil ali pa ga nisem...»

Ni mogel slišati.

Peter: «Sinoči pa je zopet enkrat
grmelo, kakor bi bil sodni dan, kaj?»

Pavel: «Tako?»

Peter: «Kaj morda nisi ničesar slišal?»

Pavel: «Ne, ker sem imel družinski
posvet z ženo...» D.

NEZGODA GOSPODA PLEŠINA.

Z globoko tugo v dnu srca
presodil je gospod Plešin,
da le še par lasov ima
in da še tem preti pogin.

A koj ga groza je obšla,
na nosu šop že las ima.
Joj, kaj bo zdaj, joj, kaj bo zdaj,
kako šop z nosa spravi naj?

Nemudoma v lekarno mož
poda se kupiti pravi lek,
ki bo pričaral las mu koš
in skrnil golote beli sneg.

Kar v eni sapi mož hiti
iskat k frizerju pomoči.
Je brivec škarje v roke vzel,
Plešinu grozo z nosa snel.

Vesel se vrača mož domov,
da preizkusi čarno snov.
Pomlajen kar za let deset
še ljubico dobil bo spet.

Doma je lonček koj odprl
in radovedno nos uprl
v mazilo skozi lončkov vrat;
ocenil vonj bi žavbe rad.

ANEKNOTE O VOLTAIRJU.

V večji družbi so viharno debatirali o starosti naše zemlje. Voltaire je napravil prepiru konec z opazko: «Zemlja je podobna stari koketki, ki ne mara, da bi njena okolica poznala njeno starost.»

*

Voltaire je v družbi zelo hvalil slavnega Hallerja, ki je do tedaj Voltairja večkrat grajal. Zato je rekel nekdo navzočih: «Vi hvalite Hallerja, a on govori o vas popolnoma drugače.»

Voltaire: «Imate prav, toda mogoče je, da se oba motiva.»

*

Ko je neki zdravnik videl, kako je Voltaire pozno ponoči pil močno črno kavo, ga je posvaril, češ, da je črna kava počasni strup.

Voltaire si je natočil še eno čašo ter odgovoril: «Prav govorite. Kava je v resnici p o č a s n i strup, saj jo jaz pijem že 60 let.»

«Moralo moram predvsem čuvati! Tako so mi rekli. Samo ne vem, katero teh veselih deklet nosi to ime.»

Tunek in negov lük

Sosedov Tunek je péla žmehtno naložena kóla prleškega lüka v Morpuk, ka bi ga te ali sprova na ploci v peneze. Negovo klüse pa je biló tiste sorte, ki ga nemreš ne zlepa ne zgrda sproviti nikan, kedar se ga lotijo négove mühe.

Sret poti se je klüse tüdi tokrat vstovilo. Ni se zmoknilo ne v levo ne v provo. Tunek je posküsa vse, a konj nikan, kak bi ga vkopa v zémlo.

Boš v tisti čos je priša po cesti lüdski potnik, ki je vsmilečno gleda Tuneka, Tunek pa nega.

«Očka,» ga je oslovija, «jas pre ali znan, kde morete ga čehniti, ka bo iša. Ozdek pod repom ga mozilite z lükecom.»

«Vrag te da! To pa lahko hitro včnim.»

Stopa je s kol, poiska najveksi lük, vzdigna konji rep in ga žmehtno nariba. Kak bi strela vudrila vanjga, je konj skoča

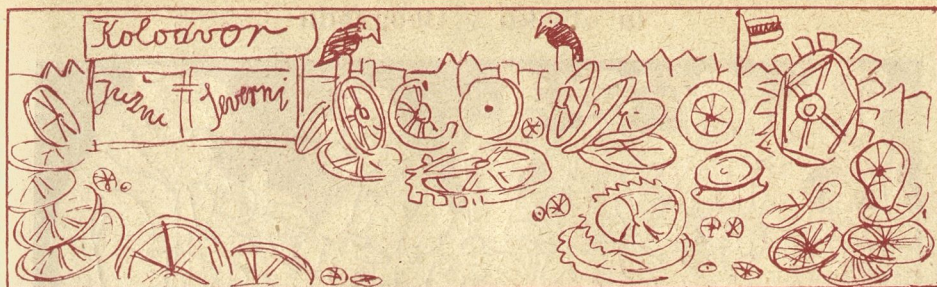
in v galop zbešla po cesti. Jedva je Tunek še odskoča, ka ga niso kola pregazila.

«Prókleta coprnija!» je štima Tunek, kak je šam ósta sret pota: «Ka bi se pre ali son namoza, pa bi ga morti doša.»

Na srečo je odleta s kol debeli lükec. Tunek se je hitro tüdi son sebe pomazilija. Kak bi ga z letriko nabosa, je švigna kar čez pola. Konja je hitro doteka in ga püsta vzadi.

Morpuški polcaji so kak nori tekli za nim in šele med štontnarcami na ploci so ga zmogli vstaviti. A tüdi fijokarski konji so ponoreli, kak je Tunekova šimla v polcaj-verdohtnem teku prmarširala na ploc.

Tunek se je iz srca zahvalüva polcajom, ka ga niso püstili napret teči, in im razloga, ka ga je en lüdski človek zacopra. Brš je skoča tüdi h konji, ki je tisti čos pritrča za nim, da bi mu ne vujša. T.

Kako si Mohovtov Mihče iz Zahribovja predstavlja kolodvor...

Stari sistem je vendarle bolji.

Profesor: «Glejte, gospa, v časopisu berem, da se je znanstvenikom posrečilo oploditi kobilu umetnim potom. Kmalu bomo prišli do tega, da se bo tudi človeški rod razmnoževal na umeten način.»

Gospa: «Jaz pa le mislim, da bi bilo boljše ostati pri sedanjem sistemu...»

Entuziazem.

Gost (gostilničarki): «O, gospa, kar je Prešeren v pesništvu, kar Cankar v pisateljevanju, kar Jakopič v slikanju in kar Beethoven v glazbi, to ste vi v kuhanju krompirjevih cmokov.»

Mali jurist.

Stanko: «Mamica, kaj pomeni beseda ‚dedno‘?»

Mati: «Dedno je to, dragi Stanko, kar dobiš od mene ali od očeta.»

Stanko: «Mamica, ali so potem zausšnice tudi dedne?»

Fatalna pomota.

V hotelu «Morska kača» so bile odane vse sobe razen ene. Zaradi tega je nanoslo naključje, da sta morali v tej sobi skupno prenočiti zamorka in belka.

Belka je naročila sobarici, naj jo drugo jutro ob osmih gotovo zbudi. Kakor je bilo naročeno, tako se je tudi zgodilo. Belka se je zjutraj hitro oblekla in se v naglici pomotoma napudrala z zamorkinim pudrom, črnim, seveda, ter brzo odhitela na kolodvor.

Ker so jo na peronu ljudje tako čudno ogledovali, je vzela iz torbice ogledalo in videla v svojo grozo, da je v obraz popolnoma črna. «Salamenska sobarica,» se je razhudila, «zakaj neki gre zbuditi zamorko, mene pa pusti spati!» D.

Mlada kuharica.

Mlada gospodinja Otilija bi rada napravila neko jabolčno jed. Poiskala je primeren recept v kuharski knjigi, kjer je napisano, da morajo biti jabolka stara.

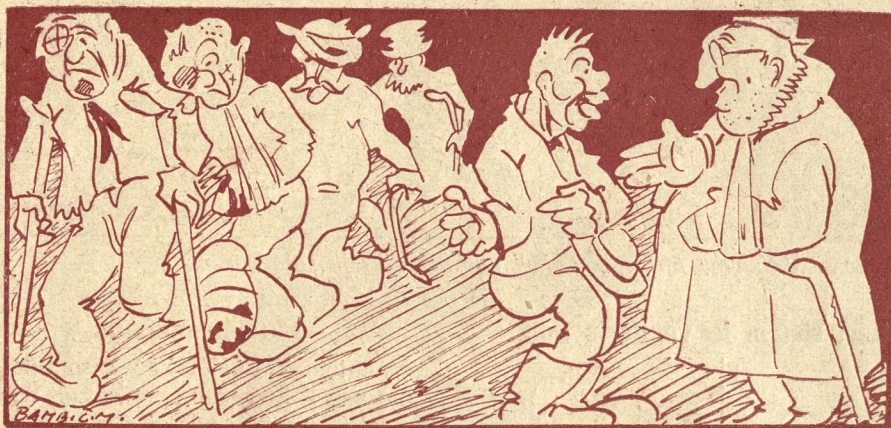
To je povzročilo mlađi glavici obilo skrbi. Zato je Otilija poklicala v sosvet svojega moža, češ: «Kako naj napravim to jed, ko ne vem, ali so ta jabolka že dovolj stara?»

Čudna zahteva.

«Tvoj mož mi nikakor več ne ugaja. Loči se od njega in poroči drugega!»

Na obisku v Beogradu

Janez (pristaš z dežele): «Kdo so pa tile invalidi, gospod minister?»

Dr. Korošec: «Nič hudega, Janez. To so samo dokumenti nazorne skupščinske debate o Glavnjači.»

Pošteni nameni.

Pred sodnikom stoji fant zaradi žepne tatvine. Izmaknil je svoji ljubici denar, ki ga je imela spravljenega v žepu, prišitem na spodnjem krilu. Sodnik začu-

deno vpraša okradeno dekle, kako to, da ni nič opazila, ko je fant...

Sramežljivo odgovori dekle: «Veste, gospod sodnik, mislila sem, da ima poštene namene...»

«Šele sedaj, ko mi je naročil 'Skovirja', ga imam res prav rada.»

Vera: «Prvič v življenju varam svojega moža zaradi vas. Zora mi lahko to potrdi, kajne?»

Milan: «Pred par dnevi ste isto govorili mojemu prijatelju Dušanu ...»

Brepomembno odlikovanje.

Dostojanstvenik Friderik Visokič se je vračal nekoliko bujnejše razpoložen iz gostilne domov ter izgubil visoko odlikovanje. Drugega dne je dal možak v časopisje naslednji oglas:

«Včeraj je bilo izgubljeno odlikovanje, ki nima za nikogar nikakega pomena. Ker je torej brezpomembno, ga vrnite Frideriku Visokiču na upravo lista ...»

D.

Sleparstvo.

Stanko pride prvič iz mestne šole domov.

Oče: «No, kako ti je ugajalo?»

Stanko (zaničljivo): «Sleparstvo!»

Oče (začudeno): «Kako to?»

Stanko: «Na vratih je zapisano I. razred, notri pa so samo lesene klopi.»

Vojniška Micka.

Gospodinja: «Kateri vojniki hodijo neprestano k vam v kuhinjo?»

Kuharica: «Kako ga naj poznam, milostiva, ko pa ima vsakikrat drug obraz.»

Če pride skopulja na obisk k skopulji.

Skopulja Otilija pride v posete k skopulji Nataliji. Blažen predpustni čas je in Natalija ponudi Otiliji krofe, na katere se je gladna Otilija spravila s precejšnjo vnemo.

«Draga Otilija, vzemi vendar še en krof,» ji prigovarja Natalija.

Najlepša hvala, Natalija, saj sem pojedla že štiri.»

«Ti si pojedla sicer že osem komadov,» odvrne v jezi Natalija, «toda prosim, le vzemi še enega!»

KRITIKA KRITIKE.

Malo nas je Slovencev in zato že pri par korakih zadenemo v planke. V časih naših literarnih očiakov je krožila in se verjela krilatica o izjemni bistrosti našega naroda. Kdo in zakaj jo je pogruntal, bo ostala večna zagonetka. Naši literarni očaki so jo gonili kakor berač lajno, a sami so pisali pesmice «o kinčilih nebeških», «rožicah zelenih» in «ptičjem žvrgolenju». V istem času in z isto izobrazbo so imeli n. pr. Nemci pesmi, ki imajo še danes veljavo, dočim danes vemo vsi, da je bilo vse tisto ptičje žvrgolenje brezvsebinsko cingljanje.

Pri nas Slovencih je rado kaj narobe. Kakor je bila takrat vsaka kritika izključena, tako imamo sedaj preveč kritike in malo produkcije. Dragi «Skovir», morda si že uganil, da tudi tebe kritizirajo. Zelo različno! In veš, da je primerjava teh različnih kritik prav zanimiva. Jaz, tvoj sotrudnik, ki sem človek brez predsodkov in me torej ne motijo slovenske planke, se postavljam na vzvišeno stališče in izjavljam, da je zate neugodna kritika, kolikor je obstoja, navadna ozkodušnost ljudi, ki jim slepo ugaja vse, kar ni slovensko.

Pravi nič ne verjamem v izredno slovensko bistroumnost, zametavam očakovsko cingljanje, vendar tudi bedasto ne podcenjujem, kar je dobrega pri nas. Tako ti moram tudi priznati, stric «Skovir», da si boljši kakor nešteto pri nas uveljavljenih tujih humorističnih listov, ki briljirajo le po svoji tehnični strani, vsebinsko pa te ne dosežajo.

Kritizirajo te zlohotno najraje ljudje, ki te niso še niti brali ali pa so te samo površno prelistali. V tem grmu je zajec, in to je fista izredna bistroumnost, ka-

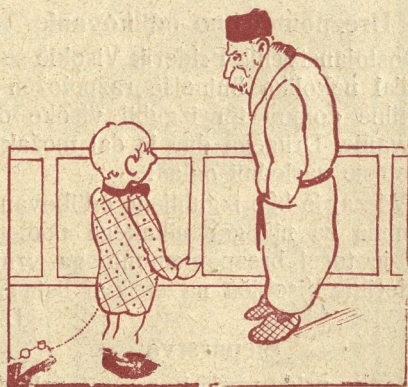
varniško in gostilniško blebetanje, ko se usta krepko odpirajo, da sunejo izza zob besedo, katere niso rodili možgani, nego s tujinstvom sužensko prepleskana omejenost.

Takemu zlohotnemu kritiku bi bilo treba poklicati na pomoč tistega vruga, ki ga neke opisuje Gorkij. Ta vrug naj bi tudi oštarijskemu kritiku odvzel zlobnost, nepremišljenost, domišljavost in druge slabe lastnosti. Gorkega Ivan Ivanovič, ki je hotel postati s tem, da mu je vrug odvzel vse slabe lastnosti, popoln človek, je postal v resnici popoln bebec, ki je znal samo še oslovsko rigati.

Stric «Skovir», le nikar se ne jezi na blebetavce, kajti sloves, katerega že danes uživaš, je tako velik, da ti ga zaplankanost posameznikov niti ne obsenči. Vse dobro, dragi stric «Skovir», ti želi

D.

On je videl.

Dedek: «Kaj praviš, Janezek, koliko pljučnih delov ima človek?»

Janezek: «Dva.»

Dedek: «Dobro. A kako veš to?»

Janezek: «Ko se je naša Katra umivala, sem ju videl...»

Njeno modrovanje

«Vsi možje so napram ženskam zajci. Ako jih torej hočemo imeti, moramo z nekaterimi zelo previdno ravnati, da jih ne splašimo, druge pa moramo s primernimi vabami razvneti...»

D.

Varčna žena.

Mož: «Kar tisoč dinarjev naj dam za ta prstan? Kaj pa misliš!»

Žena: «Možek, ti prav nič ne vpoštevaš, koliko bom prihranila zaradi prstana pri rokavicah...»

Uničila ga je.

Branko: «Vidiš, tamle gre ženska, ki me je uničila.»

Vlado: «Kako to?»

Branko: «Če bi ne bila zavrnila moje roke, bi bil danes tovarnar.»

Nervoznost.

A.: «Zakaj postanete vedno tako nervozni, kadar slišite avtomobil?»

B.: «Pred kratkim mi je nekdo odvedel ženo v avtomobilu in sedaj se bojim, da mi jo bo zopet vrnil...»

V šoli.

Učitelj: «Tonek, napiši 23!»

Tonek napiše 32.

Učitelj: «Napiši mi še 46!»

Tonek napiše 64.

Učitelj (jezen): «Sedaj mi pa napiši 88 in še to obrni, če moreš!»

Oglasna tarifa

Z današnjo številko smo znižali oglasno (inseratno) tarifo, ki je sedaj naslednja: Cela stran 520 Din, pol strani 260 Din, četrt strani 130 Din, osminka strani 65 Din. Dalje navzdol se računa enostolpna milimetrska vrsta po 1 Din 25 p. Za večkratni isti oglas so naslednji popusti: Pri trikratnem oglasu drugič in tretjič 5 %, pri preko trikratnem oglasu od drugič naprej po 10 %.

Glavar in župan

Hribovski župan Jernač je bil povabljen na okrajno glavarstvo. Bilo je še za časa Avstrije in so bili višji uradniki večinoma Nemci. Glavar je v dopisu pripomnil, naj privede Jernač s seboj tudi dva občinska svetovalca.

Na glavarstvu je sluga prijavil najprej Jernača. Svetovalca sta ostala zunaj, a Jernač je prištorkljaj v svojih težkih oblatenih škornjih pred glavarja Nemca, sedečega za mizo v prostorni pisarni. Tla pisarne so se kar svetila in Jernač je strahoma opazil, kako puščajo njegovi škornji za seboj blatno sled.

Glavar je pogledal župana izpod očal, mu pokimal v pozdrav in dejal: «Prinesite dudi disti vaš občinski svedovales nutra!»

Jernač je debelo pogledal, se popraskal za ušesom in vprašal: «Šlišijo, kaj naj prinesem?»

«Vaš dva občinski svedovales prinesite nutra,» je ponovil glavar z nizkim glasom.

«Gospod glavar hoče vaša svetovalca,» se je oglasil dolgokraki pisar na koncu mize.

Jernač se je spet popraskal za ušesom, zmajal z glavo in šel skozi vrata.

Muhast sinko.

V kupeju sedita oče in sinko. Sinko se neprestano giblje in vsak hip pogleda skozi okno. Vsi opomini ne zaležejo ničesar.

«Če se boš še enkrat nagnil skozi okno, ti bo veter odnesel čepico,» je zagrozil oče.

Zaman.

Očetu je postalo končno preneumno, pa je v trenutku, ko je sinko zopet molel glavico skozi okno, skrivoma zgrabil njegovo čepico, jo skrčil ter dejal: «No, vidiš, veter je zbežal s čepico, ker nisi ubogal.»

Posledica je bil strašen jok in vik.

Da potolaži malega kričača, reče oče sinčku: «Če boš prav priden, bom malo zažvižgal in čepica se bo vrnila sama.»

Kakor rečeno, tako storjeno.

Sinku je ta čarovnija ugajala, pa je ob prvi priliki popadel očetov klobuk ter

Zunaj sta čakala svetovalca, debeli Matevž in mali Miha. Ko je priropotal Jernač, jima je rekel: «Vrag ga vzemi, dedca starega, čemu pa ima tako lepo sobo za svojo pisarno? Menda sem mu preveč zamazal, zdaj se pa ta Kočevar boji, da bi mu še vidva ne prinesla v pisarno par kilogramov hribovskega blata. Zato je zahteval, naj vaju notri prinesem.»

«Hudo bo šlo,» je zajadikoval debeli Matevž.

«Veš, kako naredimo,» jo je pogruntal Jernač, «ti Matevž, mi zlezi na ramo, a Miho bom nesel kar pod pazduho.»

Rečeno, storjeno. Vrata so se odprla na stežaj in v pisarno je prirogovilil župan Jernač s svojim živim tovorom. Glavar je skočil kvišku in zazijal, pisar pa se je tako prestrašil, da mu je zletelo pero iz roke.

«Kudiča, kaj ste blasen?» se je zadržal glavar, ko je zagledal Jernača z Matevžem na plečih in z Miho pod roko.

«Ne, jaz nisem blasen. Morda ste to vi, ki ste mi zapovedali nositi taki kladi, je zagodrnjal Jernač. M.

ga treščil skozi okno, češ: «Daj še enkrat požvižgati!»

Ničesar ne vé.

Neža: «Moje sočutje, sosedo! Ali so vam tatovi napravili mnogo škode?»

Urša: «Meni? Jaz ne vem ničesar o tem.»

Neža: «Gotovo še niste brali časopisov. V njih je že vse natančno opisano ...»

Dobra zavrnitev domišljavke.

Ona: «Emerik, kako bi mogel brez mene živeti?»

On: «Znatno ceneje...»

Ob ukinjenu stanovanjskega zakona.

A.: «Koliko stane to stanovanje?»

B.: «Tisoč dve sto dinarjev!»

A.: «In kje je hlev?»

B.: «Kakšen hlev?»

A.: «Hlev za onega osla, ki bi Vam toliko plačal!»

Starec in ljubavni par.

Star možak je stopal po Tivoliju in zapazil mlado kratkokrilko v objemu njenega ljubimca. Ves ganjen je možak obstal in menil: «Imam dvojen užitek: da kaj takega še sploh obstoja in da imam že vse to za seboj.»

KLISJEJE

VSEH VRST, ČRTNE IN AVTO-TIPIJE, IZDELUJE PO PRED-LOŽENIH RISBAH, PEROPISIH IN SLIKAH ZA NAVADEN TISK ALI ZA FINEJŠO IZVEDBO V ENI ALI VEČ BARBAH TOČNO PO NAROČILU IN V NAJKRAJ-ŠEM ČASU PO NIZKIH CENAH

JUGOGRAFIKA, Ljubljana

tiskovna in založna družba z o. z.

SV. PETRA NASIP šte. 23.

Upnik.

Sluga (svojemu osiromašenemu gospodarju): «Pred hišo Vas čaka neki gospod.»

Gospodar: «Pozovi ga v sobo in mu ponudi stol!»

Sluga: «Žal, se on samo s stolom ne zadovolji, nego hoče vse pohištvo...»

SLOVENIA-TRANSPORT

Miklošičeva cesta 36, Ljubljana. Tel. 2718.

Špedicija, mednarodni transporti, ocari-njanja, prevoz, selitve.

Nizke cene!

Nizke cene!

O Saphirju.

Neki domišljav nemški pesnik je rekel v Saphirjevi navzočnosti: «Moja dela se bodo brala, ko bosta Schiller in Goethe že davno pozabljena!»

Saphir: «Gotovo, toda poprej ne!»

Baron Rotschild je naprosil Saphirja, naj mu nekaj zapiše v spominsko knjigo.

Saphir je napisal: «Posodite mi 1000 cekinov in pozabite za vedno na svojega prijatelja Saphirja.»

Jugoslovanske tekstilne tovarne Mautner d. d.

Tovarne: Beograd, Litija, Sv. Pavel pri Preboldu.

Izdelujejo rjavo in belo kotenino in prvovrstne šifone iz naj-boljšega ameriškega bombaža.

Prodaja na veliko in malo pri trrdki

A. & E. SKABERNE

LJUBLJANA, Mestni trg št. 10.

Zahtevajte domače izdelke!

Oj, ta Katra!

Obisk: «Jaz bi rada govorila z gospo.»
Služkinja Katra: «Milostiva so mi pravkar rekli, naj vam povem, da jih ni doma.»

V konkurzu.

Ona: «Ali bi ne bilo najenostavnejše, da si vzameva življenje. Najinega konkurza ne morem prenašati.»

On: «Potrpi malo! Danes se ne počutim dobro...»

Ni prišel v novo leto.

Na Silvestrov večer so se stari pijančki spravili v neko zakotno oštarijo, da počakajo boljše novo leto. Pa je dejal Gašper svojim drugoma Melhijorju in Boltežarju: «Čujta, jaz v novo leto sploh ne bom prišel.»

Tovariša: «Kaj se misliš še pred dvanajsto uro obesiti?»

Gašper je molčal, a tovariša sta začela paziti nanj, da bi v pijanosti res ne napravil kakšnega zlodja.

Nekaj sekund pred polnočjo pa se je Gašper vrgel na tla in se začel valjati po gostilniški sobi.

Tovariša ga gledata in gledata, pa menita: «Kaj za hudiča pa počenjaš, Gašper?»

Gašper: «Ali vama nisem dejal, da ne bom prišel v novo leto. Jaz se bom sedaj v novo leto privalil.»

Razumna Mica.

Ni razumna samo Mica, o kateri smo zadnje dni s tolikim slovniškim zadoščenjem čitali oglase v slovenskem časopisu, nego ima precej bistro pamet tudi služkinja, ki z istim krstnim imenom opravlja gospodinske težave pri neki ljubljanski obitelji.

Razumni Mici, številka druga, je te dni dala gospodinja dva kovača, da kupi za enega jajc, za drugega pa sladkorja.

Hišna zvezda Mica jo je urnih krač ubrala proti trgovini. Med potjo pa ji je naenkrat nekaj šinilo v glavo. Solze so se ji vtilile iz oči in vsa obupana je prijadrala pred gospodnjo.

Gospodinja: «Za božjo voljo, kaj se Vam je pa pripetilo?»

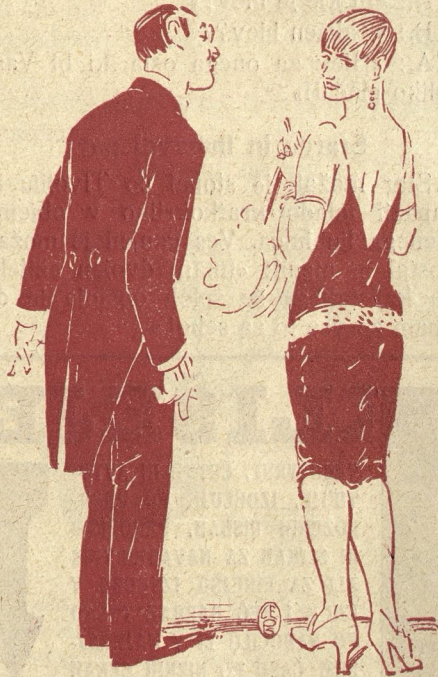
Mica: «Med potjo sem zamenjala oboj bankovca in nisem vedela, za katerega naj kupim jajc in za katerega sladkorja...»

Točna razlaga.

Sinko: «Kaj je suho krmljenje, atek?»

Oče: «Če pri kosilu ni vina.»

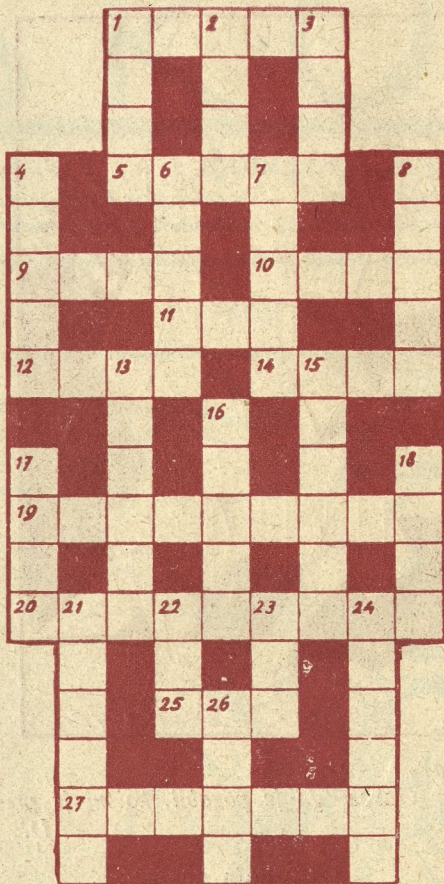
Dober svet.

«Jaz zelo ljubim otroke drugih, milostiva.»

«Tako? Potem pa poročite mene!»

KRIŽANKA.

Vođoravno: 1 del sveta, 5 del suknjiča, 9 ognjenik, 10 visoka planota v Aziji, 11 klica, 12 mala hiša, 14 pri kartah jih je dobro imeti več, 19 snov za zamaške, 20 fina vrsta mavca, 25 vodna žival, 27 vrsta mravelj.

Na vpično: 1 bog ljubezni, 2 svetopisemsko ime, 3 kraj ob Donu, 4 sliši se, kadar strela udari, 6 prikuha, 7 kralj zgodovinskega divjega naroda, 8 star nemški pesnik, 13 v naši državi precej razširjen kmetijski pridelek, 15 kako bi morda imenovali prijatelja pesmi v duru, 16 pravoslavni svečenik, 17 drugi sklon materije za zidanje, 18 nemški izraz za dva istovrstna predmeta ali živi bitji, 21 katastrofalen pojav v Hercegovini in Dalmaciji, 22 drevo, 23 kačji glas, 24 moško ime, 26 žensko ime.

Rešitev zadnje križanke.

Vođoravno: 1 Maribor, 7 milina, 10 Atenec, 14 moka, 15 tkati, 17 ibis,

18 trnki, 20 Lilek, 22 i-a, 23 ima, 24 vik, 25, t.l., 26 ošo, 27 jod, 28 a. d., 30 ena, 32 ban, 33 v p., 34 vol, 36 ski, 38 Ana, 40 os, 43 iz, 44 mlaka, 47 ataka, 49 Ob, 50 sit, 52 li, 53 Vukičević.

Na vpično: 1 mi, 2 antimon, 3 rak, 4 brat, 5 Otilija, 6 re, 7 motika, 8 ikra, 9 lan, 11 Nil, 12 ebet (tebe), 13 ciklop, 16 as, 19 kisel, 21 ikona, 29 dvom, 31 as, 32 bi, 33 vaza, 35 oslov, 37 ko, 39 Nikić, 41 uk, 42 s-t, 45 abu, 46 asi, 47 ate, 48 ali, 51 -ič. (Popravek: 29 je bilo pomotoma označeno kot kraljevo bivališče; glasiti bi se moralo: 29 samostalnik, ki izraža človekovo misel v negotovosti.)

Skrivnost.

Mlada novoporočenca sta bila na ženitovanjskem potovanju. Ta prilika se je videla mladi ženi najprimernejša, da odkrije svojemu možu neko skrivnost, ki jo je silno pekla.

«Ali boš kaj hud,» je menila ženica, če ti odkrijem neko skrivnost, ki ti je doslej nisem izdala?»

«Le kar z besedo na dan!» jo je bodril mož.

«Veš, veš, moji zobje so vsi narejeni.»

«Nič ne dé!» jo je potolažil mož, «saj je tudi diamant na zapestnici, ki sem ti jo daroval, narejen — iz stekla...»

Naročilo.

Dušan je prenočeval v nekem ljubljanskem hotelu in našel v omarici svoje sobe lep ženski plašč najmodernejšega kroja.

Pa je bil naš Dušan kos humorista, pozvonil je sobarju, mu izročil divni plašč ter naročil: «Prosim, da mi ga vrnete z vsebino enake kvalitete...»

**Pri nakupu — prodaji
nepremičnin posreduje
najuspešneje**

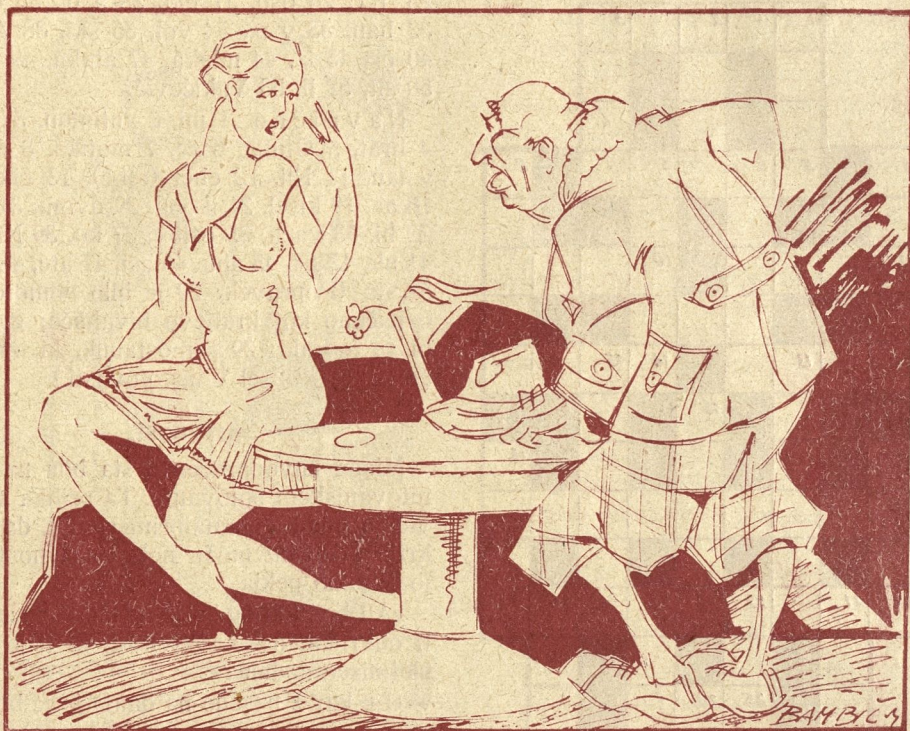
„POSEST“

realitetna pisarna, družba z o. z.

LJUBLJANA

Miklošičeva cesta štev. 4.

IZGOVOR

Mož: «Odkod se je vzel ta monokel, ženka?»

Žena: «Ti, tepček, takoj sumiš zlo. Čevljar Gašper ga je pozabil, ko mi je prinesel čevlje...»

Krepka zavrnitev.

Mož z zabojem pod pazduho je stopil v kupe, sedel in položil zaboj poleg sebe. Polagoma se je izkazalo, da oddaja zaboj zelo krepak duh po kmetijskem gospodarstvu, kajti v zaboju je domoval pristen prašiček.

Starejši ženi, ki je sedela nasproti možu, to ni prijalo, pa se je razburila in pozvala svojega moža, naj energično intervenira.

Soprog: «Čujte, mož, ali ne veste, da se v vlak ne smejo jemati živali?»

Možak: «Tako? Zakaj pa imate Vi poleg sebe tisto staro gos?»

Previdnost je dobra.

A: «Zakaj se vedno tako previdno vsedete na stol?»

B: «Veste, jaz moram paziti, da mi moja žena ne podloži svojega klobuka, ker ji moral potem kupiti novega...»

Izdala se je.

V kotu plesne dvorane sedi mlada dama, vsa zamišljena sama vase. Gospod, njen kavalir, jo nekaj časa opazuje, nato se ji približa in meni: «Milostiva, jaz pa sem uganil, o čem vi sedaj razmišljate.»

Dama (vsa ogorčena): «Sram vas bodi...»

Sredstvo proti pijančevanju.

Ko je trgovec Čebula neke noči prav pozno ponoči prikolovratil iz gostilne domov, je videl v svoji vinski ginjenosti doma dve ženi. Tega se je mož tako prestrašil, da se je popolnoma odrekel alkoholu.

Alkohol mu gre rad v glavo.

Narednik (rekrutu): «Ali tebi sploh zleze kakšna pametna v glavo?»

Rekrut: «O, seveda, gospod narednik, žganje se moje glave takoj prime...» D.